

BRAUDELS TEORI OM DE TRE TIDER

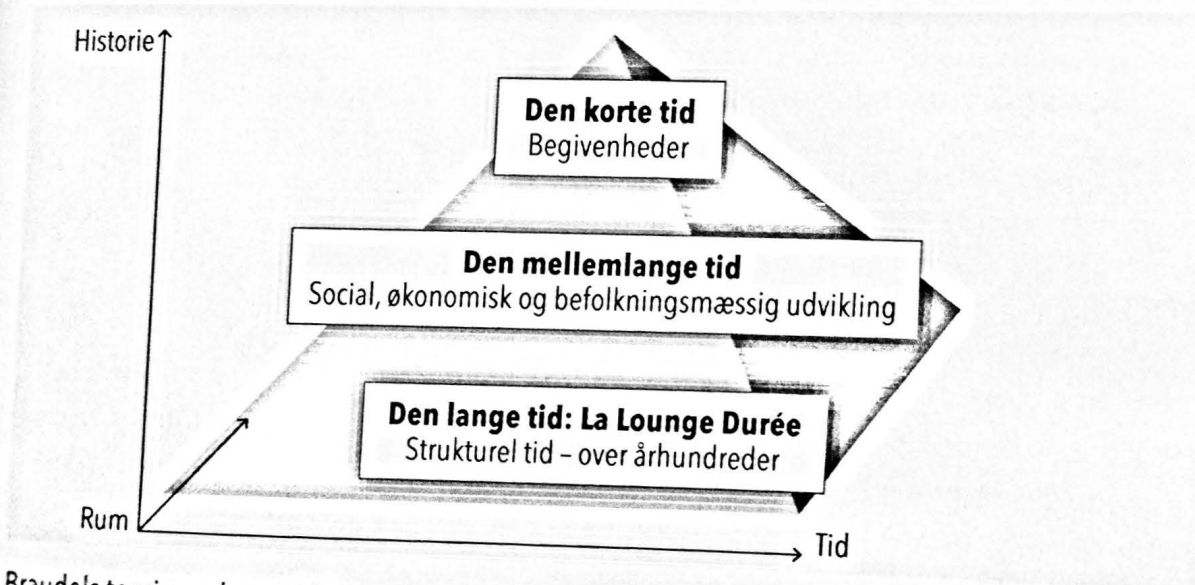
Fernand Braudel
(1902-1985).

Den franske historiker Fernand Braudel (1902-1985) taler i værket *Écrits sur l'histoire* (1969) om, at man ikke kan nøjes med ét kronologisk tidsbegreb, når man studerer historisk udvikling, men at der altid findes forskellige tider, der gør sig gældende på

samme tid. Udviklingen i verden følger nemlig ikke altid samme puls. Historisk forandring foregår i flere tempi, i tre tider.

I en berømt artikel fra tidsskriftet *Annales* (nr. 13, 1958) introducerer Braudel fagudtrykket *la longue durée*, den lange tid. Hermed forsøger han at gøre op med den type historieskrivning, der fortrinsvis fokuserer på begivenheder og overvejende foregår på aktorniveau (♦aktor og struktur), dvs. hvad skete hvordan og hvornår og hvem stod bag? Dette er kun fortidens 'overflade' eller toppen af isbjerget, hævder Braudel. Man må i højere grad rette blikket mod det varige, *la longue durée*, dvs. de mere permanente forhold, der sætter rammen omkring al menneskelig handlen.

Den korte tid (begivenhedernes tid) betegner, ifølge Braudel, tidsrummet for de hændelser, der sker fra den ene dag til den anden, fx i lokale politiske forhold – herunder enkeltpersoners handlinger. Den mellemlange tid (konjunktural tid) gælder fx for befolkningsmæssig, social og økonomisk udvikling – herunder prisudvikling, høj- og lavkonjunktur. Den lange tid (strukturel tid eller *la longue durée*) betegner længere tidsspænd, op til flere hundrede år, hvor fænomener kan gøre sig mere permanent gældende, fx bestemte alliancer, imperiedannelser, ideologier, natur- og klimaforhold eller en bestemt teknologi. Braudels tanke er, at fænomener der eksisterer samtidigt rent kronologisk og samfundsmæssigt, alligevel kan stikke i hver deres retning og repræsentere forskellige tider, dvs. at 'usamtidige' fænomener kan eksistere samtidigt.

Braudels teori om de tre tider.

I forhold til spørgsmålet om brud og kontinuitet, er Braudels teori interessant. Den kan kaste lys over de historiske begivenheder, der opstår i spændingsfeltet mellem den korte og den lange tid. Fx kunne den europæiske stormagtspolitik og oprustning i slutningen af 1800-tallet ikke alene udløse 1. verdenskrig. Men en begivenhed, der skete fra den ene dag til den anden, attentatet på Østrig-Ungarns tronfølger d. 28. juni 1914 i Sarajevo, kunne på baggrund af stormagtspolitikken udløse krig. På den måde kan det være nyttigt at tænke i korte og lange forløb, hvor langtidsudviklingen slår en kurs an, der nok er bagvedliggende, men ikke udløsende årsag til det, som sker (se også ♦historisk forklaring).